

בס"ד ד' טבת ה'תשע"ד
 הדלקת נרות - 16:17
 צאת השבת - 17:08
 רבנו תם - 17:39
 לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה ארבע עשרה - עלון מס' 697
 ביום שלישי בערב מתחילין "ברכת הלבנה".
 מכריזין תענית עשרה בטבת שיחול ביום שישי.
 סיום הצום בשעה 17:03. יה"ר שיהפוך הקב"ה
 צום זה לששון ולשמחה ולימים טובים, אכ"ר.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטידין: "יזחי דבר" (יחזקאל לז')

פרשת ויגש

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה הרביעית בבית הכנסת "אוהל-מועד" מעייני הפרשה:

ויגש עליהם - תיבת עליהם נראית כמיותרת. ונראה לומר כי עליהם, חסר כתוב. ורמז בנטריקון: עתידים להיות הרוגי מלכות. צפה יוסף ברוח הקודש כי בעונש על מכירתו יהיו עשרה הרוגי מלכות ובה עוד פעם עליהם. (קרבן העני)
 ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה (מ"ז י') יש לדקדק אומרו ויצא מלפני פרעה. היה לו לומר ויוציאוהו כמו שאמר למעלה ויעמידוהו לפני פרעה. שהרי יעקב היה זקן והיו צריכים לסומכו, והיאך יצא לבד, בכוחות עצמו. אלא, ויברך יעקב את פרעה, בירכו שיעלה נילוס לרגליו. וכל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו הדבר, הוא נענה תחילה. יעקב היה צריך באותה השעה לאותו דבר. שיהא עומד והולך על רגליו, לכן נענה תחילה ויצא בכוחות עצמו.

נאומו הגדול של יהודה, בו הוא מבקש לשחרר את בנימין.
 "אני יוסף" - יוסף מתודע אל אחיו והזמין את כל המשפחה למצרים.
 "עוד יוסף חי" - יעקב מסכים לרדת מצרימה לראות את בנו.
 בדרך למצרים, רשימת שבעים הנפש הבאים מצרימה. הפגישה המרגשת בין יעקב ליוסף.
 יוסף מציג את אביו ומשפחתו לפני פרעה ומושיב אותם בארץ גושן.
 תקנותיו של יוסף במצרים בשנות הרעב.

"ונאמר אל אדוני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן" "אב זקן וילד זקנים" = 417 בגימטריא = זית. כמו הזית שהוא מובחר, כך היה יעקב אבינו שיצאו ממנו 12 שבטי ישראל. "וילד זקנים" זה בנימין שלא חטא כל ימיו והוא אחד מארבעה שלא היו צריכים למות.
 "אני יוסף אחיכם אשר מכתתם אותי מצרימה" "אשר מכתתם אותי" ראשי תיבות: אמא. בזמן המכירה, יוסף היה ללא אימו רחל (ל"ה, י"ט) "ותמת, רחל ותקבר בדרך אפרתה הוא בית לחם" לאחר מכירתו, הרחיקו אותו האחים גם מאביו.

"ואל יהר אפרך בעבדך כי כמוך כפרעה" (מ"ד י"ח) כדי למצוא חן בעיני השלטון או מי שתוצא לבוא לפניו, שים ידך על מצחך ואמור ג' פעמים פסוק "השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני". וכתב הרב מדרש תלפיות שכדי למצוא חן בבואך לפני השלטון לדין אמור: "תפול עליהם אימתה ופחד" שלש פעמים וקח קש מן הארץ באומרך אותו ותשברוהו בפניהם כאילו אתה מתעסק.
 "ויגש אליו יהודה" (מ"ד י"ח)

"וייתן את קולו בבכי וישמעו מצרים..." "בכ"י" = 32 בגימטריא = לב. לב- ראשי תיבות: לראות בצערם. יוסף ריחם על אחיו בליבו ולכן פרץ בבכי. "בבכ"י" ראשי תיבות: בראותו בצערם כאבם ידע.
 "וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גושן" אמר ר' יהושע בן קורחא: פרעה, מרוב אהבתו אותה, (את שרה) כתב לה בכתובה כל ממונו בין כסף בין זהב, בין עבדים וקרקעות. וכתב לה ארץ גושן. ולפיכך כתוב "וישב ישראל בארץ גושן" שהיתה של שרה אמנו. (ילקוט שמעוני)

בפרי מגדים סוף סימן תרפ"ה מופיע בשם הגאון אייזיק דרשן: כשחל ר"ח שבט ביום רביעי, אז יהיה קור ושלג גדול באותו חורף, ויגש - נוטריקון: ו' יוצא, ג' שבט. ושוב בנטריקון חוזר: שלג גדול יהיה וקור. ובשם רבי לוי יצחק מברדיצב אומרים להיפך, שזה סימן וטוב, כי אז הנוטריקון הוא: שובע גדול יהיה זול.
 "והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים" (מ"ה י"ג) סמך פסוק זה למה שהזכיר מקודם: כי פי המדבר אליכם, על פי מה שאמרו חז"ל: יוסף משלו נתנו לו. פיו שלא נשק לעבירה לפיכך על פיך ישק כל עמי. צווארו שלא הרכין לעבירה - וישם רביד הזהב על צווארו. זהו שאמר יוסף לאחיו: בשכר פי המדבר אליכם שגשמו בקדושה ובטהרה, לפיכך והגדתם לאבי את כל כבודי, הכבוד האמיתי, שאני בצדקתם. (ויאמר אברהם)
 "ובני דן חושים" (מ"ו כ"ג)

פינת הנזירים והפתגמים
קולר תלוי בצוארו = הוא האחראי למעשה, עליו לתן את הדין.
 קולר = שרשרת ברזל בצנאר אסיר.
דוגמה: מי שהורח לנהג להסיע נוסעים במספר העולה על המטר, קולר תלוי בצנארו ועליו לתת את הדין.
מקור: אמר רבי יהושע בן לוי: עשרה שיושבין בדין, קולר תלוי בצנאר פלן [סנהדרין ז]. (ניבונכו)

בספר זכר צדיק מובא: מבואר ב"פרי עץ חיים" כי שבת בגימטריא: כ"ז פעמים הוי"ה (702=26x27). ממילא שתי שבתות עולה נ"ד פעמים כ"ו. חז"ל אמרו: אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין. וזה בני דין (היינו שתי שבתות, דן פעמים כ"ו). חשים - אותיות: משיח. אז יבוא משיח צדקנו. (פרדס יוסף)

העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. **הסירו ממשול מדרך עמי!** אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

"ולאביו שלח כזאת..."

ידוע מדברי רבנו הארי ז"ל, שישנם ג' שמות הפרנסה, (וראו ונכון להתכוון בשמות אלו כאשר מבקשים על הפרנסה), ואלו הם:

1. פא"י - שמקורו מראשי תיבות: "פותח את ידך".
2. חת"ך - שמקורו מסופי התיבות של אותו פסוק: "פותח את ידך".
3. סא"ל - שמקורו משם חת"ך בחילוף אותיות (א"ת, ב"ש, ג"ר וכן הלאה).

ועל-כך אומר הרה"ק המקובל האלקי ר' צבי הירש מזידיטשוב זי"ע:

שינוי במשנה (ראש השנה טז): "בפסח נידונים על התבואה" (התבואה מסמלת את הפרנסה) ולכן נרמזו בשם פסח, ג' שמות הפרנסה: פא"י, סא"ל, חת"ך. והנה "יעקב" בגימטריה הוא פא"י סא"ל, (182). ולכן חסר לו עוד שם אחד של הפרנסה - חת"ך. היות והיתה שנת רעב, לכן - "ולאביו שלח כזאת..." - יוסף שלח לאביו "כזאת", בגימטריה חת"ך (428), כדי להשלים ליעקב אביו את כל שלשת שמות הפרנסה.

"בניד כשתילי זתים" - חינוך

"ואת יהודה שלח לפניו... להורות לפניו גושנה". יעקב שלח את יהודה להקים שם ישיבה ולהכין את המקום לקראת בואם של בני ביתו. זוהי המשימה המשלימה של יהודה להיות מנהיג, לא רק מנהיג פיסי אלא גם מנהיג רוחני. לא רק איש מעשה אלא גם איש רוח. התכונות האלה של יהודה זיכו אותו ואת בניו אחריו במלוכה בעם ישראל. ולוואי שנפנים אנו, כמחנכים וכחורים, שהאחדות, הדאגה לשני ולקחת האחריות הביצועית והחינוכית תורנית, תגדל את הבנים לאחריות בעבודה ובעשייה היומיומית שלהם. וכן מנהיג גדול כמו יוסף, נבחן בדקויות "הקטנות". וברגע הגדול והמרשף, של המפגש עם האחים, הוא חלילה לא רוצה לבייש את אחיו. לצד תכונות רבות המאפיינות את המנהיג, התכונה הבולטת ביותר היא- אופטימיות... זוהי תכונה בולטת של אישיות מנהיגה. ולהיפך... אדם יכול להיות בתפקיד מנהיגותי, הורה או מורה בכיתה, ואם הוא "רואה רע", חלילה... המנהיגות היא ממנו והלאה... כולנו נדרשים להיות מנהיגים. כל אחד במקומו, וכל אחד בנושא עליו הוא מופקד, ובתחום אחריותו. מנהיגות לא "לוקחים", רק "אחריות" לוקחים...

שיעור התורה הגדול בתבל

מקום מיוחד לנשים

ארגון "אברהם יג"ל" משדר בליוויך בשידור ישיר בכל מוצאי שבת בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יקרה על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים גם סעודה רביעית, בחסות "מאפיית בית הלחם"

ברכה והצלחה ופרנסה טובה
למישה ורחל נחמיאס הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בליווי. השיעור לרפואת והצלחת כל משפחתם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו באושר ובפרנסה טובה ובכל מילי דמיטב. הצלחת כל ילדיהם ונכדיהם. ולהבדיל לע"נ מאיר אטדגי בן רינה ז"ל

ק"ל שון וק"ל אהה, ק"ל חנו וק"ל כלה"
מזל טוב ואיחולים לבביים אברהם ושוכלמית טוטיאף הי"ו יעקב ואורכלי צימברבז הי"ו לנישואי אפרים עם ריעות מנב"ת יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. "ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

רפואה שלימה

כשיכובי אביטן בן אסתר הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ה גידיו. שיחזור לאיתנו הראשון וברכה והצלחה לרעייתו תמר-מיטל בת מזל שיזכו לשלום בית וחזרה בתשובה לילדיהם וירונו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

ברכה והצלחה לילדינו
כ"י ואסתר דוידה הי"ו שיזכו לשנים רבות וטובות ויתברכו ברפואה שלימה, אושר ופרנסה טובה. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה ובכל מילי דמיטב לטובה, ולהצלחת כל ילדיהם.

לע"נ הצדיק והצנוע מאיר אטדגי
בן רינה ז"ל. נפטר ג' טבת יום שישו פקידת שנתו

לע"נ הענוה והצנועה חנה מוסאי
בת פרי ויצחק ז"ל. נפטרה ה' טבת יום ראשון פקידת שנתה

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

למישה וזליכה גבזו הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בליווי. השיעור לרפואת והצלחת כל משפחתם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו באושר ובפרנסה טובה ובכל מילי דמיטב. הצלחת כל ילדיהם ונכדיהם. ולהבדיל לע"נ חנה מוסאי בת פרי ז"ל

ק"ל שון וק"ל אהה, ק"ל חנו וק"ל כלה"
מזל טוב ואיחולים לבביים אפרים ורחל נחמיאס הי"ו מיכאל וסימה בראל הי"ו לנישואי מישה עם ג'ילת מנב"ת יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. "ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

בריות והחלמה איתנה :
שבתאי מוסאי בן זליכה ואברהם הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו מרדכי יעקובי בן ציפורה הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פרג'י רפאל בן מרים הי"ו יוסף חיים גאלי בן ג'מו הי"ו גולשן באבאי בת מרים מנב"ת שלמה-רפאל כהן-זדה בן זליכה הי"ו לחולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת :

הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל משה מוסאי בן זליכה ואברהם ז"ל יעקב עמרני בן רבקה וששון ז"ל חיים נאמן בן מאלק ואהרון ז"ל שמעון שבת בן רחמה ז"ל חיים ג'רפי בן אברהם ז"ל ציון נאמן בן מרים ז"ל

לע"נ מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה הי"ו נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו כ" שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

צום עשרה בטבת שחל ביום שישי

צום עשרה בטבת יחול השנה ביום שישי.

בהלכות תעניות, פרק ה' כותב הרמב”ם: צום שחל להיות בערב שבת, מתענים בערב שבת.

הב”י על הטור בסימן תק”נ כותב: עשרה בטבת הוא משונה משאר תעניות. שאפילו אם היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר, מפני שנאמר בו: **בעצם היום הזה**. כמו ביום הכיפורים. (בפועל, עשרה בטבת אינו חל אף פעם בשבת). מכל הצומות, היחיד שייטכן שיחול ביום שישי הוא צום עשרה בטבת.

הלכה למעשה:

א. תחילת הצום, ביום שישי, בשעה 05:31 זמן עלות השחר.
ב. שחרית כמו בכל צום, בתפילת שמונה עשרה מוסיפים ”עננו”. קוראים בתורה ”ויחל”, סליחות לפי המנהגים.
ג. גם במנחה קוראים בתורה. אם מתפללים מנחה קטנה, משעה 14:35 והלאה, הכהנים עולים לדוכן.
ד. מתפללים קבלת שבת וערבית, כרגיל, ושוברים את הצום בקידוש של ליל שבת.

הלכות הצום:

א. ביום עשרה בטבת סמך נבוכדנצר הרשע מלך בבל על ירושלים, והביאה במצור ובמצוק.
ב. הכל חייבים להתענות בארבע הצומות הללו, ואסור לפרוץ גדר. ואפילו תלמידי חכמים שתורתם אומנותם, והתענית מפריעה להם בעסק התורה, או מלמדי תינוקות שהתענית מפריעה להם בלימוד הילדים, חייבים להתענות בארבע תעניות אלו (וכן בתענית אסתר). ואין צריך לומר שאף פועלים או פקידים חייבים להתענות.
ג. חיוב התעניות בשבעה עשר בתמוז, ובצום גדליה, ובעשרה בטבת, הוא מעלות השחר של יום התענית (דהיינו שעה וחמישית השעה בשעות זמניות קודם זריחת השמש) עד צאת הכוכבים (דהיינו 13.5 דקות לפי שעות זמניות אחר שקיעת השמש).
ד. אף על פי שאין חיוב התענית אלא מעלות השחר (בכל הצומות חוץ מתשעה באב), מכל מקום אם ישן בלילה, וקם משנתו באמצע הלילה, אסור לו לאכול ולשתות אפילו קודם עלות השחר, שהרי הפסיק והסיח דעתו מן האכילה והשתיה. ואם התנה קודם שהלך לישון שכוונתו לקום לאכול או לשתות קודם עלות שחר, רשאי לאכול או לשתות עד עלות השחר. והאשכנזים מקילים לעניין שתיית מים, שאף אם ישן שנת קבע, ולא עשה תנאי קודם שהלך לישון, רשאי לשתות קודם שעלה עמוד השחר, ובלבד שרגיל לקום בלילות לשתות מים לצמאו.

ה. כל הצומות הללו חוץ מתשעה באב, מותרים ברחיצה וסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המיטה. ומותר מן הדין לרחוץ כל גופו במים חמים בתענית ציבור.

והמחמיר שלא לרחוץ כל גופו במים חמים בתענית ציבור תבוא עליו ברכה. ויש מהאשכנזים שמחמירים שלא לרחוץ כל הגוף במים חמים בתענית ציבור.

ו. ראוי להחמיר שלא לשטוף את הפה במים ביום תענית ציבור בבוקר בקומו משנתו. ומכל מקום מי שרגיל בכך, והדבר קשה לו ביותר שלא לשטוף את פיו בבוקר, יכול להקל בזה, ובלבד שיזהר שלא יכניס לפיו יותר משיעור רביעית בבת אחת, ויזהר שלא יבלע מן המים, אלא יפלוט מיד הכל.

ז. וכיוצא בזה יש להקל למי שרגיל לנקות שיניו במשחת שיניים בכל בוקר והדבר קשה לו ביותר שלא לעשות כן ביום תענית ציבור, וכן למי שיש לו ריח הפה אם אינו מנקה שיניו במשחת שיניים, שרשאי להקל לנקות שיניו בתענית ציבור.

”מכל מלמד” השכלתי...”

מסירותו ומנהיגותו של יהודה=קבלת מלכות

דאגתו המיוחדת של יהודה לבנימין אחיו, מראה לנו כל פעם מחדש את עוצמתו הפנימית של יהודה. יהודה אומר לאביו: ”אנכי אערבנו מידי תבשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים”.

מסביר הבראשית רבה: ”כל הימים, לעולם הבא”. יהודה מוכן לוותר על כל הטוב שבעולם, גם הזה וגם הבא, ולערוב לאחיו הצעיר בנימין. בפרשתנו, כאשר יהודה עומד מול יוסף: ”כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא אביאנו אליך וחטאתי לאבי כל הימים. ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעלה עם אחיו”, יהודה מוכן להיות **עבד עולם** אצל שליט מצרים, לוותר על החופש והדרור, רק כדי שבנימין יחזור בשלום אל אביו. אין ספק כי מעשה אצילי זה, מעיד על אישיותו המיוחדת של יהודה ועל הקרבתה והאבת האחים שלו. כאשר יוסף רואה את הנכונות הגדולה והכמעט אי-סופית הזו, הוא ”נשבר”, פורץ בבכי ומתוודה לפני האחים: ” ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש איתו בהתודע יוסף אל אחיו”. לפי פשוטי המקראות, נראה כי יוסף לא תכנן עדיין להתגלות לאחיו, אך כאשר ראה את המסירות והדאגה של יהודה כלפי בנימין, הוא הבין שאכן חזרה אהבת האחים אל המשפחה והוא נתוודה אל האחים. מה זו מנהיגות? המנהיג האמיתי הוא אותו אחד שלוקח אחריות גם על הסובבים אותו וגם על מעשיו. בסיפור יהודה ותמר, ראינו את יהודה לוקח אחריות על מעשיו על אף שהיה יכול להכחיש ולהוציא את תמר להורג, ואף אחד לא היה יודע כי הוא בעצם האשם.

הוא לא היה חייב לערוב לבנימין מול אביו. המקרים האלה ועוד כמותם, הביאו את יהודה למקום של ההנהגה בה זכה שבטו לעתיד לבוא. ”ואת יהודה שלח לפניו...להורות לפניו גושנה”, יעקב שולח את יהודה להקים שם ישיבה ולהכין את המקום לקראת בואם של בני ביתו.

רפואה אלטרנטיבית

תוספי מזון היעילים נגד סרטן

כורכומין - מסייע לטיפול בלוקמיה ולימפומה, סרטני מערכת העיכול, סרטנים באיברי המין ובדרכי השתן, סרטן הלב, סרטן השד, סרטן השחלות, סרטני ראש וצוואר, סרטן הריאות, מלנומה, סרטנים נירולוגיים וסרקומה.

הכורכומין, המרכיב העיקרי של צמח התבלין ההודי המוכר כורכום, הוא התבלין הנחקר ביותר בהקשר לסרטן. מחקרים מצביעים על שכיחות קטנה יותר של מחלות סרטן באוכלוסיות הצורכות כורכום. בו זמנית מראים מחקרי מעבדה כי הוא פועל כנגד מגוון מחלות סרטן.

הכורכומין מעכב הן את התהליך הדלקתי המעורב בתהליכים הסרטניים והן את שכפול תאי הסרטן והתפשטותם.

מתיר עגונות מיגונות

כאשר הגיע מרן הרב עובדיה יוסף זכר צדיק לברכה לבית דין של מעלה, ציוה הקב"ה למלאכיו גיבורי כוח עושי דברו: אדם זה אדם גדול הוא, יושב על מידין הוא, פוסק הלכות ומתיר קושיות הוא, ראוי שתדינוהו כפי שהיה הוא דן את הבריות במידה כנגד מידה. ראו, איך היה מטה הדין כלפי חסד, רואה בעשקם של הבריות, בוכה בצערם, ויוצא בכל כוחו להושיעם ולהרגיעם, אף אתם תנהגו בו כך. התחילו מעשיו נפרטים לפני בית דין של מעלה; ביום פלוני דן דין אמת לאמתו ומשם רצו רגליו למסור שיעור תורה לעמלי יום. ביום אלמוני הרנין לב אלמנה, אחר חצות לילה התיר עגונה ובישר לה על כך בשעת לילה מאוחרת, קרוב לאמצע אשמורה תיכונה בכדי שלא תטרוד עצמה בצער וחשש עד בוקר. בבוקר ראה את דמעת העשוקים הנגועים בחשש ממזרות והדיר שינה מעיניו עד שמצא להם תקנה. בכל שאר זמנו עסק בתורה בכתובת חיבורים בהלכה. אף כי שכח מאכול לחמו, לא ראה צרת עצמו, אלא את צרת הבריות. וכן על זה הדרך היו מעשיו נקראים, עד שנוכחו מלאכי השרת לדעת כי גם מבלי לשתף את מידת החסד הרחמים, ואך ורק משורת הדין מגיע לנשמת הרב לשכון נצח בישיבה של מעלה בצל הסינה אצל הצדיקים במעלות קדושים.

פנו ואמרו מלאכי השרת למרן: כבודו מזומן לחיי העולם הבא. נענה הרב ואמר: במטותא מכס ובמחילה מכבודכם, אותו חסד ורחמים שצויתם לנהוג בי, הרי כבר זכיתי בו והרי הוא שלי, וכיוון ששלי הוא ואיני נצרך לו- הרי אני מזכה אותו לכל מי שיצטרך לו מכלל ישראל. פנתה נשמתו לעבר שער גן עדן, ושיירות של מלאכי רום מפנים לו את הדרך.

ראשונה יצאה לקראתו הרבנית מרגלית יוסף עליה השלום והיא לבושה לבן ככלה ביום חופתה. וכדרכה בכל זמן שהיה יוצא חיבור חדש שלו מהדפוס הייתה שמחה וצוהלת והרב כדרכו החווה לה קידה מלאת חיבה, אהבה, תודה והכרת הטוב. נכנסו שניהם יחדיו אל שער גן עדן ועמדו בפניהם מקהלות מקהלות של צדיקים וחסידים, פוסקי הלכה ודרשנים, מקובלים ופשטנים, תנאים ואמוראים, ראשונים ואחרונים. וכולם יוצאים במחול משחקים, בשיר וריקודים, והיו מקיפים אותם כדרך שמקיפים את התיבה שעליה מונח ספר תורה ביום שמחת תורה. נפנו לברכו לשלום. נעמדו רבו חכם עזרא עטיה ואביו חכם יעקב לימינו ורעייתו הרבנית מרגלית ואימו מרת גורגיה לשמאלו.

באה משלחת ראשונה, ובראשה ראשון המברכים מרן רבי יוסף קארו ועימו שלושת עמודי הוראה הרי"ף הרא"ש והרמב"ם. "יישר כוח לכבודו על שהפיץ תורתנו" אמרו, "ששים ושמחים היינו על תורתו כל השנים, ועתה ששים ושמחים אנו בבוא אלינו נפשו, נפש צדיק ונקי לשכון כבוד בארץ החיים". התרגש חכם עובדיה, לחץ ידו וקד בפניהם בענוות-חן.

במשלחת שנייה באו עשרות מרבני האחרונים, אשכנזים וספרדים, ונשקו כפות ידיו "בזכותך ידעו על קיומנו, בזכותך הדפיסו את ספרינו במהדורות חדשות". הודה להם מרן ונתן להם שלום.

במשלחת שלישית בא חכם יוסף חיים בעל "בן איש חי" ועימו חכם עבדאללה סומך בעל "זבחי צדק", ועימם משלחת חכמי בבל הדומים למלאכי השרת. עמדו בשורה ונשקוהו אחד אחד על ראשו. נענה רבנו יוסף חיים ואמר: "אהובי, יליד עירנו, המשכת את דרכי בזיכוי הרבים יום יום שעה שעה, עשית לתורתי שלא תשתכח, ידעתי כי יקוים בנו "את והב בסופה" וכמו שדרשוהו חכמים: אפילו האב ובנו, הרב ותלמידו שעוסקין בתורה בשער אחד, נעשים אויבים זה את זה ואינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה. וכל שכן שהרביתי בדך אהבה ורוב חיבה. ועליך עמדתני בתפילה. וסוף דבר מיני ומינך התקלס עליאה". נענה חכם עובדיה ואמר: "ברוך הוא וברוך שמו". וכרוזא קרי בחיל כי נתן מלכו של עולם לרב עובדיה יוסף רשות לטייל בגן עדן בכל

מדור שיבחר. התקינו לו כיסא כמו כסאו של רבי חייא. ומה מעלתו של כיסא זה? שיכול הוא לנוע מעלה מטה ולכנס בכל ההיכלות כפי חפצו. ולמה עשו כסאו כמו כסאו של רבי חייא? מפני שהיה בדומה לו, שעשה שלא תשתכח תורה משראל. התיישב מרן על כסאו והס השתרר בעדן, כולם נדרכו בצייפיה לראות איפה יבחר הרב ללכת ראשונה.

הרב הביט בעיניו הטובות מעלה מטה ולצדדים, עיניו תרו אחר משהו שיוכיר לו את המוכר לו. לבסוף צדו עיניו את מדור התלמידים בישיבה של מעלה. היו שם אנשים קשי יום ומרובי עמל מבית הכנסת "שמש צדקה" ומבית הכנסת "אוהל רחל". מבתי הכנסת "מוסיוף" "צופיוף" "בורוכוב" ו"משיוף" שבשכונת הבוכרים. מאלו שהצטופפו בלילות שבת בהיכל ישיבת "פורת יוסף" ומאלה שכתתו רגליהם במוצאי שבת לבית הכנסת "תפארת ירושלים" לעדת היזידים. הם הביטו בשמחה והשתאות למראה קבלת הפנים לרב. הרב החווה להם בידי, פנה אל חבריו החכמים בישיבה של מעלה ואמר: "קודם כל דברי, אבקש סליחה ממעלת כבודכם ותורתכם. האמת, עז רצוני להתפלפל עימכם. אך, מה שהלב חושק ההרגל עושק. אלו הנמצאים במדור התלמידים תלמידי ידידי הם. איתם הייתי רגיל להיות כל ימי. הם לא משו ממני והיו שומעי לקחי שנים רבות. אלך לנגוש אותם לשמחם בדבר הלכה ודרשה, במשל וממשל ופשט חדש, ואחר כך אשובה ואתפלפל עם כולכם רבות" ומיהר כסאו של הרב לנוע אל עבר ישיבת התלמידים. החלו תלמידיו מקיפים בכבודו בשירה וזמרה. מהם זכו שבניהם ונכדיהם יהיו תלמידי חכמים רק בזכות הקרבה שקרבת מרן לתורה. לאחר ששימח אותם סמך ידו על ראשם ובירכם ביחידות אחד לאחד.

סוף סוף נפנה מרן לעסוק בדברי תורה, אך ניכר עליו שאינו במנוחה שלימה. "שמא יש כאן נשמה עגומה? אולי נשמה עם חיסרון?" שאל. גילו לו תלמידיו כי יש נשמות כאלו שלא נכנסו לגן עדן ולא לשאול שחת, והרי הן תלויות ועומדות, עגונות ומרוחקות. ביקש חכם עובדיה לראותן ונע כסאו לעבר פתח גן עדן. עצרו השומר בכניסה והחווה לו: עד כאן! עמד חכם עובדיה על דעתו ואמר: "כבר עשרות שנים שהתרגלתי לעסוק בתורה וממנה הייתי מוצא דרך לפתור את בעיות הדלים והאומללים. שמתי פני כחלמיש ומדרכי לא אמיש ואדע כי לא אבוש. מה טעם לי בכיסא זה אם איני יכול לרדת ממנו לראות בדמעת העשוקים? לא ידע המלאך שומר הפתח מה יעשה. וכרוזא קורא בחיל: "תנו לו. בדין שייטול שכרו. משלו תנו לו. כך דרכו משכבר הימים".

קראו תלמידיו אחריו: "אפילו שומר הפתח לא עמד לפניך רבנו". יצא לו מרן חכם עובדיה מגן עדנו, התבונן מקרוב במצבן האומלל של הנשמות הנדכאות ושאל את הממונה "מה נעשה בדינם של אלו?" ענה לו: "על פי החלטת מועצת המלאכים נגזר דינם שיהיו תלויים ועומדים". אמר לו מרן: "יואיל נא אדוני לידעני מי ישב במועצה?". ענה לו הממונה: "המועצה הורכבה ממלאכי הדין יושבי על מידין". "ומה הייתה דעת מלאכי הרחמים?" הקשה חכם עובדיה. "הם התכופפו בפני המועצה וקבלו עליהם את הדין". השיב הממונה.

"אם כך" פסק מרן, "החלטת המועצה בטילה ואין היא מחייבת, איננו מיכף הווי כייפי, אגן שבח לאל יתברך לא כייפינן (הם היו כפופים, אנו, תודה לא-ל, לא כפופים)". ישב חכם עובדיה על המדוכה ובזמן מועט פתר את כל התיקים שהתמהמהו לדונם בבית דין של מעלה, את כולם הטח כלפי חסד; לזה מצא תקנה מן התורה, לזה מדברי קבלה. רק אחר שסיים את כל התיקים שנצטברו על שולחן בית הדין, והעביר את פסק דינם למלאכי רחמים- שב לגן עדן, ובשמחה ועוזו של עלם המשיך את הדין ממקום שפסק. ועודו דרוך ועסוק בכתובת פסק מנומק היטב המחייב את ביאת הגואל האחרון במהרה. (הרב דוד מנחם מתלמידי מרן)